

Când era mic, Petre avea trei prieteni de care nu se despărțea niciodată. Unuia îi ziceau Păcală, unu era Bulgaru și unu – Bâlbă. Lui Petre îi ziceau Împăratu' pentru că era cel mai mare dintre ei. Adică el era cel mai înalt și cel mai dezvoltat din punct de vedere fizic. Când se „magnetizau” celor trei li se părea că prietenul lor seamănă chiar cu Petru cel Mare, țarul Rusiei. I-ar fi putut zice lui Petre, la fel de bine, și Titi Boldescu - Omul de fier dar lui i-a plăcut să-i zică așa, Împăratu', într-o perioadă când toți era tovarăși. Păcală, Bulgaru și Bâlbă i-au respectat dorința.

**„Te descurci tu..”,
i-a zis Împăratu'
și Păcală s-a descurcat**

Lui Bulgaru îi ziceau așa pentru că tatăl său vitreg era de la sud de Dunăre. Familia lor creștea porci pentru stat și, din această cauză, era foarte bogată. E drept că mirosul de la dejecțiile porcilor le mutau nasurile celor din zonă pe o rază de jumătate de kilometru dar cei din familie suportau miasele cu stoicism, mai ales în momentele când își mângâiau, cu tandrețe, portofelele. Bulgaru a fost primul băiat care a avut o bicicletă Pegas în cartierul Fundeni. Le-o închiria și celorlalți, care nu făceau parte din gașcă, cu un leu – o tură. Te urcai pe bicicletă, cu voie de la Împăratu', și aveai dreptul să străbați strada Melodieii de la un cap la altul. La capătul ei te aștepta Bulgaru care-și încasa leul. Lui Bâlbă îi ziceau Bâlbă din motive evidente, ce țineau de pronunțarea repetată și inutilă a unor silabe. Gașca celor patru din Fundeni era, din punct de vedere topografic, la mijloc între alte două gaști și toate trei se băteau pentru supremație în cartier. Domnul Păcală ne-a precizat că erau niște bătaii aprige care se dădeau periodic iar mobilul acestor confruntări, duse de băieți prevăzuți cu obiecte contondente, era cucerirea de noi teritorii. Nici un teritoriu nu se dovedea a fi definitiv acaparat pentru că granițele din cartier se dovedeau extrem de volatile. Ceva asemănător, mi-am zis eu în lipsa altor informații suplimentare, li s-a întâmplat și eroilor ce-și ziceau „Băieții de pe strada Pal”. Acolo se băteau două bande ca să pună mâna pe un depozit de lemne defaectat. Eroii noștri, spre deosebire de ai lor, n-au murit tineri ci doar după ce și-au împlinit rostul în viață. Am vrut să aflu de la dl. Păcală de ce i se spunea Păcală. „Pentru că le făceam tot felul de nefăcute...” „Spuneți-mi una dintre ele...”, am insistat eu. Dl. Păcală ezită pentru că nu știe pe care nefăcută să mi-o aleagă. Îmi zice una în care el i-a păcălit pe prietenii lui că a intrat în posesia unei mari sume de bani care s-ar afla depusă, în siguranță, la CEC. Păcală s-a îmbrăcat la patru ace, potrivit și culoarea cravatei cu cea a șosetelor, și i-a invitat la restaurant pe ceilalți trei ca să le facă cinste. Au mâncat și au băut pe săturate. La sfârșit, Păcală a achitat, ca un boier, consumația și s-a dus la WC ca să se ușureze. Când s-a întors, el a văzut că masa lor era, din nou, plină cu sticle. Împăratu' a mai comandat un rând cu gândul că Păcală, dacă tot e în bani, o să achite iar nota de plată. Fiind duminică, Păcală le-a zis că e închis la CEC și că nu are de unde să mai plătească. „Te descurci tu..”, i-a zis Împăratu' și Păcală s-a descurcat. În felul lui... Păcală avea tot timpul la el o umbrelă, așa cum văzuse la un personaj cu ochelari fumurii din filmul „Păcală” al lui Geo Saizescu. Așa că a lăsat umbrela la vedere, pe masă, ca să creadă lumea că se va întoarce și s-a mai dus odată la toaletă. De acolo a găsit o cale, doar de el știută, și a plecat, nevăzut în lume. „A fost ca-n cântecul ăla de la voi: N-o știi nimeni că m-am dus

Călătoria prin viață a Împăratului Petre din Fundeni

numai or vedea că nu-s...” Țasta a fost finalul chefului celor patru. „Eu, așa cum a zis Împăratu', m-am descurcat. Nu știu cum s-or fi descurcat ei... Dar m-am revanșat față de ei cu vârf și-ndesat”. „Cum?”, am întrebat eu extrem de curios.

**Revanșa lui Păcală
pentru nefăcutele lui...**

„Eu am crescut de mic fără tată. Câteodată, la sfârșit de săptămână, mama pleca la țară și eu organizam, la mine acasă, ceaiuri dansante. Era bairam mare. Așa i-am însurat pe toți. Chemam fete din cartier și ei se îndrăgosteau pe loc de ele. Am avut mâna bună. I-am însurat pe toți și toți au fost fericiți. Numai eu n-am avut noroc...” („Destul m-am însurat eu,/ Și-am luat un lucru rău/ Plângeți ochi și lacrimi/ Că voi sunteți vinovați,/ Că nu cătați ce luați;/ Vă lăcomiți la avere/ Și trăiți fără plăcere.”) Împăratu', pe vremea acelor ceaiuri dansante, avea o amantă care era cu zece ani mai mare decât el. Cu aia nu venea la Păcală ci îl lăsa pe prietenul său să-i găsească, pentru ceaiurile lui „medicinale” o fată serioasă. Așa a pus ochii pe Mariana dar când a fost s-o ceară de nevastă, mama fetei aflase că Împăratu' era încurcat cu o amantă și a vrut să-l alunge din casă. Tatăl Marianeii, om cu experiență într-ale femeilor, și-a pus nevasta la punct („Mucles!”) și l-a invitat pe Împărat la o discuție ca-ntre doi bărbați. Ce-or fi vorbit cei doi, la o damigeană de vin, n-au știut să-mi spună nici Mariana, nici Păcală. Cert e că cei doi au devenit cei mai buni prieteni... Se pare că ideea cu care a ieșit Împăratu' de la întvederea cu viitorul socru ar putea fi rezumată și astfel: „Căsătoria nu-i un măr, ca să-l muști și să-l arunci.” La puțin timp după aceea, Petre a invitat-o pe Mariana la un film de dragoste și când s-au întors, din stația de tramvai și până-acasă, a dus-o-n brațe. Apoi a cerut-o de nevastă. („Câtă frunză-i pe pământ/ Toată-a zis să mă mărit/ Numai frunza de ovăș/ Zice ca să mă mai lăs./ Doară floarea scailui/ Spune-mi lungul traiului/ C-acela-i un lucru-așa/ Că nu-l mai poate strica/ Nice popă, nici birău/ Numai singur Dumnezeu/ Nici popă și nici vlădică/ Numai moartea grabnică.”) În fotografia lor de nuntă s-a strecurat o greșeală omenească. Pentru că Împăratu' era mai înalt iar Mariana era mai scundă, pozarul a adus un scaunel. Petre, crezându-se încă Împăratul Fundenilor, a socotit că-i pentru el și că i se cuvine. Așa că, în fotografia lor alb-negru, Petre era și mai mare decât în realitate iar Mariana devenise și mai mică. Pentru că Împăratului i-a plăcut foarte mult cum a ieșit în acea poză a declarat-o drept fotografia „oficială” a nunții și a înrămat-o. Le-o arăta la toți și zicea că, acolo, el seamănă leit, ca două picături de apă, cu Rudolf Valentino.

**Bulgaru a plecat primul. S-a
pregătit, apoi, Împăratul...**

Cu timpul, casele din Fundeni au dispărut una câte una și pe locul lor au apărut câteva falnice blocuri. Împăratu' și Păcală au ajuns să locuiască la bloc și viața, prin repartiții primite de la primărie, i-a aruncat în două capete opuse ale Bucureștiului. Bulgaru a murit primul. După revoluție, părinții i s-au prăpădit și el a sacrificat toți porcii. Cu banii luați de pe ei, a cumpărat utilaje de la fosta lui fabrică și producea, acum, diverse piese pentru mașini. Afacerea mergea strună dar nevastă-sa nu a mai știu s-o gestioneze și după moartea lui. Așa că a vândut utilajele, bucată cu bucată, la fier vechi. Cu Bâlbă nu au mai ținut legătura decât la aniversări și evenimente familiale pentru că se exprima mai greu la telefon. E drept că, între timp, și Împăratu' începuse să cam surzească. Cu toate acestea, Împăratu' și

Păcală se sunau mereu și puneau, mereu, la cale o întâlnire ca-n tinerețe, cu mesele pline de bucate și de băutură. Anul trecut, Împăratu' îl sunase să-i zică că e la o casă cu curte, la Petrila, pe Valea Jiului, unde își bea dimineața cafeaua și privește în zare, spre muntele Parâng. Împăratu' cerea să se urce, urgent, în primul tren și să i se alătore. Visul comun al celor doi vechi prieteni era să stea, iarăși, la o casă prevăzută cu curte. Păcală îi tot promitea că el o s-o facă primul și că Împăratu' o să-i fie un oaspete permanent. Până atunci, în așteptarea curții promise, Petre ieșea în fiecare dimineață în parcul din cartier cu cei doi nepoți, Maria și Vladimir. Din când în când, bunicul Petre dispărea în spatele unui copac mare. Acolo trăgea pe furiș, cu gândul la „Carpați”-i de odinioară, dintr-o fadă țigară americană. Doctorul îi interzisese să mai fumeze și el se conforma într-o bună măsură. Aflase, la un control de rutină, că o boală necruțătoare îi afectase plămânii. Făcea un tratament sever care îl transformase dintr-un Rudolf Valentino, într-un Yul Bryner - cow boy-ul tuns chilug dintre cei șapte magnifici. Împăratu' era, însă, un om optimist. Moartea, de obicei, e ceva ce li se întâmplă doar altora...

**Ultimul Crăciun
cu „porcăriile” de rigoare...**

De Crăciun își adunase toată familia acasă, în sufragerie, și i-a cerut Marianeii să pună pe masă toate „porcăriile” așa cum o făcea și pe vremea lui Bulgaru cel tânăr. Au venit cele trei fete cu bărbații lor, băiatul cu nevasta și nepoții. I-a fost casa plină de copii și masa plină cu bunătăți. La moarte nu se mai gândea deloc. În primul rând, nu voia să i se întâmple iarna ca să nu-l înjure groparii că trebuie să sape o groapă într-un pământ înghețat bocnă. La primăvară ar fi fost cu totul altceva. S-a întâmplat însă ca tocmai în prag de An nou să-i sune ceasul cel rău. Pe Mariana, fetele au vrut s-o cruțe și i-au zis abia spre dimineată. „Știam de azi noapte... Am visat-o pe Mama care îmi zicea să-i spun lui Petre că vrea să stea de vorbă cu el. Pe Mama n-am mai visat-o de ani buni...” Nepotul său, Vladimir, a visat că Petre vrea să-i spună ceva la ureche. „Și ce ți-a spus?”, l-a întrebat, curiosă, bunica lui. „Am uitat...” Spre seară, Vladimir a luat un creion și a desenat toată familia împreună și undeva pe cer, pe un nor diafan, trona Petre. Avea aripi ca de inger și plutea, fără niciun efort, chiar deasupra parcului. Acolo unde se mai ascundea, din timp în timp, de lume și de boală, ca să mai tragă în piept, împăcat cu viața, câteva fumuri. Fumurile lui din parc se confundau, în desenul nepotului său, chiar cu nouri albi din cer...

**Bolile și suferințele ascunse.
Ca-ntre prieteni vechi...**

La pomană, d. Păcală ne-a mărturisit că Împăratu' nu i-a zis niciodată că ar fi fost bolnav. „E drept”, zice d. Păcală, „că nici eu nu i-am spus că mi-am pierdut un ochi...” Cu ochiul cel bun se uita, acum, pe furiș, de după niște sticle groase ca un fund de sifon, la o frumoasă doamnă ce-i stătea alături la masă. „O știți?”, îl întreb eu. „Îmi pare foarte cunoscută dar nu știu de unde s-o iau”. Îi întind o mână de ajutor: „Ați văzut filmul *Cireșarii*? Ea era Maria...E neam prin alianță cu Împăratu'” „A dracu' Împăratu'! Nu mi-a zis niciodată chestia asta...”, ni se confesează d. Păcală, „Oricum, eu am citit numai cartea...” „Domnule Păcală, ați terminat casa cu curte unde urma să vă retrageți cu Împăratu'?” „Ca să vă spun drept, nici n-am început-o...” Păcală a dat urgent pe gât paharul de țuică din fața lui

(continuare în p. 31)